

РЕШЕНИЕ

№ 1298

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **962** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба от К. М. А., [дата на раждане] в Л., чрез пълномощниците адв. В. П. и адв. М. Д., против Отказ за влизане в страната от 02.01.2021 г. с № 3, издаден от контролиращ служител М. К. Ж., на основание чл. 8, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на административния акт, както и се твърди, че същият е издаден от некомпетентен орган. Моли съда за отмяна на оспорения административен акт. Претендира разноси.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител. В писмено становище от упълномощен процесуален представител се поддържа жалбата и се моли съда да я уважи. Прави възражение, че жалбоподателят не е ливански гражданин.

В съдебно заседание, административният орган контролиращ служител при ГКПП – Аерогара С. към ГПУ – С. при РДГП – Аерогари в ГДГП – МВР, редовно и своевременно призован, не се явява. Представлва се от юрк. А. Н., който моли да се отхвърли жалбата като неоснователна. Счита, че е налице основание за постановления отказ за влизане в страната. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Като взе предвид становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, съдът намира за установено следното:

На 02.01.2021 г., спрямо К. М. А., пристигаща на Аерогара С. с полет от Н., била

извършена документална проверка на ГКПП, при която се установило, че същата представя Удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК], издадено от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г., както и Карта на бежанец №[ЕИК], издадена от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г.

При извършена справка в системата „S. 1 4 A.” се установило, че:

- Удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК], издадено от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г. протича по категория „N” – причина: документ за пътуване, обявен за недействителен от издаващия орган, с мярка към обекта – изземване и установяване на самоличността, дата на залагане – 17.07.2020 г. Сигналът е разпространен в ШИС, идент. № 0000004315948000005, мярка към обекта „Конфискация”, държава, въвела сигнала – България, с дата на валидност – 28.06.2023 г. Лицето е с прекратен статут на бежанец.

- Карта на бежанец №[ЕИК], издадена от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г., протича по категория „N” – причина: документ за пътуване, обявен за недействителен от издаващия орган, с мярка към обекта – изземване и установяване на самоличността, дата на залагане – 17.07.2020 г. Сигналът е разпространен в ШИС, идент. № 0000004315947000005, мярка към обекта „Конфискация”, държава, въвела сигнала – България, с дата на валидност – 28.06.2023 г.

Удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК], издадено от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г., както и Карта на бежанец №[ЕИК], издадена от Република България на 28.06.2016 г. със срок на валидност - 28.06.2021 г., са иззети с Протокол за изземване № 817700-3/02.01.2021 г., съставен от контролиращ служител М. К. Ж., в присъствието на двама свидетели.

Горното се установява и от Съобщение № 8177р-59/02.01.2021 г. на началник група "03", ГКПП – Аерогара С..

Младши експерт при ГКПП – Аерогара С. извършил документно – техническо изследване на иззетите документи, резултатите от което изследване били обективирани в Експертна справка № 5/02.01.2021 г. и Експертна справка № 6/02.01.2021 г. Съгласно експертното заключение, документите са истински, няма признаци за заличаване или дописване на личните данни и постоянните текстове. Налице е и идентичност и на изследваните снимки.

Въз основа на горното, Контролиращ служител при ГКПП – Аерогара С. към ГПУ – С. при РДГП – Аерогари в Главна дирекция "Гранична полиция" – МВР издал на основание чл. 8 ал. 1 от ЗЧРБ, Отказ за влизане в страната на К. М. А., тъй като е без валидни /валиден/ документ/и/ за пътуване. Актът е връчен на неговия адресат на същата дата.

Към доказателствата по делото са приобщени Акт за встъпване в длъжност на издателя на акта, Заповед № 3282з-1405/22.05.2017 г. за преназначаване на същия на длъжност старши полицай в 03 група на ГКПП – Аерогара С. от ГПУ – С. към РД "ГП" – Аерогари при ГД "Гранична полиция", Акт за встъпване в длъжност на издателя на акта, Заповед № 3282з-921/02.04.2020 г. за преназначаване на същия на длъжност командир на отделение в 03 група на ГКПП – Аерогара С. от ГПУ – С. към РД "ГП" – Аерогари при ГД "Гранична полиция" и др.

Жалбата срещу постановления Отказ за влизане в страната е подадена до съда, на 18.01.2021 г.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на съдебното дирене годни, относими и допустими доказателствени средства, включително приложените към административната преписка писмени доказателства, които не бяха оспорени от страните по предвидения в закона ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорването е направено в рамките на регламентирания от закона срок, от лице, което има правен интерес от това производство и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което то е допустимо. В приложимия към настоящото съдебно производство Закон за чужденците в РБългария не е предвиден нарочен ред за обжалване на отказите за влизане в страната, но с оглед въведения в чл. 120 от Конституцията на РБ принцип, съдилищата осъществяват контрол за законност на актове и действия на административните органи, а гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. Следователно, когато с административен акт се засяга правната сфера на жалбоподателя и настоящото оспорване не е изрично изключено със законова норма, то жалбата и производството по нея се явяват допустими.

По същество, съдът счита жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА, съобразно фактите, които се установяват от събраните по делото доказателства, и приложимите разпоредби на закона.

След като е сезиран с оспорване, при служебния и цялостен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът провери изначално неговата валидност. Това се налага поради принципа на служебното начало в административния процес, въведен с нормата на чл. 9 от АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия, в съответната писмена форма и съдържа необходимите реквизити, което го прави валиден. В случая Отказът за влизане е издаден от служител при ГКПП Аерогара С., при ГПУ - С. - младши експерт М. Ж. - командир на отделение в 03 група на ГКПП - Аерогара С., който е бил на смяна, осъществил е гранична проверка на лицето и е издал отказ за влизане в страната поради наличие на основанията в чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което и с оглед горните разпоредби смятаме за неоснователно възраженията на жалбоподателя. Издаден е акт от компетентен орган и без допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на акта в условията на чл. 146, т. 1 и т. 3 от АПК. Обжалваният Отказ за влизане в страната е издаден от контролиращ служител на смяна при ГКПП – Аерогара С. към ГД "Гранична полиция", действащ при спазване на териториалните предели на правомощията си и в рамките на предоставената му по силата на закона (чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ) материална компетентност. Съгласно цитираната норма,

чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол, като за отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОJ, L 77 от 23.3.2016 г., стр. 1 – 52). В тази връзка, нормата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ задължава чужденците, влизащи в РБ или преминаващи транзитно през нейна територия, в зависимост от целта на пътуването, да притежават редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване. Идентично е съдържанието и на чл. 8, ал. 1 от същия закон, съгласно която разпоредба, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Липсата на редовен паспорт по смисъла на закона обуславя приложимостта на цитирания чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, а именно: недопускане на същия на територията на страната, каквото в процесния случай е постановено с обжалвания акт.

На следващо място, както се отбеляза по – горе и противно на твърдяното в жалбата, отказът е постановен и от компетентен орган - орган за граничен контрол и в предписаната от закона форма. Правомощието за постановяване на такъв административен акт, компетентността и формата на същия са регламентирани и в разпоредбата на чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ, съгласно който, на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната, като образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. Цитираният формуляр е нормиран като форма и съдържание в Приложение V, част "Б" от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). Ето защо, настоящата съдебна инстанция приема, че атакуваният административен отказ отговаря на нормативното изискване за писмена и предметна форма и съдържание и като издаден от компетентен орган за граничен контрол, съставлява валиден акт. Освен като валиден, при преценка и анализ на събраните по делото писмени доказателства, приобщени като неоспорени от страните, обжалваният Отказ за влизане в страната се преценява от настоящата съдебна инстанция и като издаден в съответствие с относимите материалноправни норми и при спазване на всички съществени административнопроизводствени правила. Съображенията на съда в тази насока са следните:

По смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, чужденец е всяко лице, което не е български гражданин. Безспорно е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като не е български гражданин. Същевременно е гражданин на трета страна

според чл. 3, т. 1 от Директива 2008/115 - лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници.

Съдът счита, че отказът за влизане в страната е издаден в съответствие с материалноправните изисквания на закона.

Безспорно е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като не е български гражданин. Същевременно, няма гражданство на ЕС по чл. 20, ал. 1 от Договора за ЕС и не се ползва от Общностното право на движение по чл. 2, т. 5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006 г. На следващо място, неоснователни са и доводите на оспорващата страна за допуснато от административния орган нарушение на разпоредби на Директива 2008/115/ЕО. Предметът и целите на нормировките в Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни са очертани в член 1 от същата и определят общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите-членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, в съответствие с основните права, които се явяват общи принципи на правото на Общността, както и на международното право, включително задълженията в областта на защитата на бежанците и правата на човека. Нормативният акт в неговата цялост касае и регламентира връщане на граждани на трети страни, каквото в настоящия случай не е постановено, нито обсъждано от административния орган. Обратно на твърдяното в жалбата, неприложими в настоящото производство са и разпоредбите на № 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г., чиято правна регламентация, съобразно член 3, визира всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава-членка, различна от тази, на която са граждани и членовете на техните семейства (така, както са определени в член 2, точка 2), които ги придружават или се присъединяват към тях. От доказателствата по делото се установява, че оспорващият К. М. А., не е гражданин на ЕС, поради което и разпоредбите на Директива 2004/38/ЕО са били неприложими в аспекта на процесния случай.

Съгласно чл. 7, § 1 и § 3 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006 г. при преминаване на външни граници се извършват проверки от граничната охрана. При влизане и излизане гражданите на трети страни подлежат на цялостни проверки. Съгласно буква а) на чл. 7, § 3, обстойната проверка при влизане включва проверка на условията за влизане, постановени в член 5, параграф 1 и при необходимост на документите, които удостоверяват пребиваване и преследване на професионална дейност, а съгласно подбуква i) това включва проверка дали гражданинът на трета страна притежава документ, който е валиден за преминаване на границата и който не е с изтекъл срок на валидност, и дали документът е придружен, където е необходимо, от съответната виза или разрешение за пребиваване.

Аналогични са и разпоредбите на ЗЧРБ, като съгласно чл. 8, ал. 1, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Служителят на „Гранична полиция“, извършил проверка, в изпълнение на гореописаните разпоредби и след проверка в интегрираната информационна система „S. 1 4 A.” на МВР. Установил, че Удостоверението за пътуване зад граница на бежанец и Карта на бежанец, издадени на името на жалбоподателя, родена в Л. е въведено, като обявено за недействително от издаващия орган, с мярка към обекта - изземване и установяване на самоличността. Сигналят е разпространен в Шенгенската информационна система, с мярка към обекта „Конфискация”, държава, въвела сигнала - България, с дата на валидност до 26.06.2023 г., тъй като лицето е с прекратен статут на бежанец.

Съгласно разпоредбата на чл. 45 от Инструкция № 8121з-813/09.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове: „В случаите, когато при гранична проверка се установи, че лицето, неговите вещи, управляваното от него превозно средство или представеният документ за пътуване са обекти в А., граничният полицай предприема следните действия: 1. предприема мерки лицето да не напусне района, където се извършва контролът; 2. уведомява началника на смяната или командира на отделение; 3. изпълнява указанията в съобщението и мярката спрямо издирвания обект.” В тези случаи, граничните полицаи действат в условията на обвързана компетентност и при наличие на определена информация в А. „Граничен контрол”, те са длъжни да предприемат необходимите действия в изпълнение на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1-3, 5-7 от ЗМВР.

Не следва да бъдат смесвани понятията и правната регламентация (чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ), касаеща издаването на отказ за влизане в страната по чл. 10 от ЗЧРБ и съответно забраната за влизане в страната по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Последното е принудителна административна мярка. Необосновани са твърденията на оспорващия, че органът е нарушил разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като не е обсъдил продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Цитираната норма регламентира процесуални изисквания, относими към провеждане на административни производства от друго правно естество, а именно - при прилагане на принудителни

административни мерки. Принудителните административни мерки по ЗЧРБ са изчерпателно изброени в чл. 39а на закона и те са: отнемане на правото на пребиваване в Република България; връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; експулсиране; забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз и забрана за напускане на Република България. Настоящият административен отказ не попада измежду посочените, поради което и не съставлява принудителна административна мярка по смисъла на закона. Особени правила за провеждане на производството по постановяване на о. за в. в с. в относимите норми на ЗЧРБ и ППЗЧРБ не са разписани, а тези, уредени в чл. 44 от ЗЧРБ са неотнесими към издаването на процесния акт, предвид неговия различен юридически статут. Видно е както от доказателствата, така и от съдържанието на атакувания акт, че същият не е принудителна административна мярка, обективирана като "Забрана за влизане в страната" (както неправилно е възприето от жалбоподателя), а Отказ за влизане в страната, постановен не по реда и правилата на Глава пета "Мерки на административна принуда" от ЗЧРБ, включваща нормите от чл. 39а до чл. 46в, а индивидуален административен акт по чл. 8 ал. 1 от същия закон.

По отношение на възражението, че в отказа липсват данни пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, същото е неоснователно, тъй като това обстоятелство не рефлектира върху съдържанието на акта и върху неговата законосъобразност, тъй като в нормата на чл.140, ал. 1 от АПК е предвидена последица от него, а именно удължаване на срока за обжалване на съответния административен акт. Този факт не води нито до нищожност, нито дори до формална незаконосъобразност на оспорения акт, а има за своя последица единствено приложимостта на по-дълъг срок за обжалване по описаната по-горе разпоредба на АПК, с цел гарантиране защитата на засегнатите лица.

В случая, фактическото основание, което е обусловило отказ за влизане в страната е установяването на документи за пътуване, издирвани по линия на И., за който е бил наличен сигнал, че са невалидни. Това фактическо основание е достатъчно за постановения отказ. Правилно е отбелязването във формуляра за отказ на фактическото основание (А) без

валидни(валиден) документ(и) за пътуване. Същото представлява основание и достатъчност, за да обоснове отказ за влизане в страната на чужденеца.

Не е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Тя не е дала обяснения по случая. Правилно са вписани данните досежно датата на раждане на К. М. А., [дата на раждане] в Л., в протокола за изземване на вещите по чл. 84, ал. 2 от ЗМВР.

Правилно е процедурено и по реда на чл. 84 от ЗМВР, според който полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в информационните фондове на Международната организация на криминалната полиция (И.). Лицето, в което се намира издирваната по ал. 1 вещ, се поканва да я предаде доброволно. За доброволното предаване на вещта се съставя протокол, който се подписва от лицето, което предава откритата вещ.

С оглед на изложеното, жалбата е неоснователна и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на К. М. А., [дата на раждане] в Л., чрез пълномощниците адв. В. П. и адв. М. Д., против Отказ за влизане в страната от 02.01.2021 г. с № 3, издаден от контролиращ служител М. К. Ж., на основание чл. 8, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

